

LAWAAI. De invloed van het grootstads-lawaaï, zoo-als het werd voorgesteld door een plaat op een Duitsche tentoonstelling Gezonde Zenuwen.

OM
DE

WEDDENSCHAP

De deur viel dicht met een slag harder dan eigenlijk in overeenstemming was met de beleefdheid van een heer tegenover zijn gastvrouw. Maar Ernst had, zijn goedstemming in aanmerking genomen, die deur wel zóó hard kunnen dichtsmijten, dat het huis ervan in elkaar viel.

Hij had er genoeg van. Meer dan genoeg! Zoo als een kwajongen behandeld te worden! Zoo onredelijk. En dan nog wel in het bijzijn van haar moeder en broer. Als Fred zijn beste vriend niet was, kwam hij er vast nooit meer. Nooit meer. Nooit!

't Was anders niet de eerste maal, dat hij dat heldhaftig besluit nam.

Zich zelf had trachten wijs te maken, dat hij toch *niet* zoo heel veel om Sonja gaf. Maar het was natuurlijk ook met hem de bekende geschiedenis.

De mug en de kaars. Hij de eigenwijze mug en zij een heel aantrekkelijk kaarsje waaraan het zich branden eigenlijk een plezier was.

Maar nu was het uit. Uit! Ze kon naar de maan lopen. Ze kon...

Voor al die bittere wenschen is hier geen plaatsruimte beschikbaar.

Hij beende weg. Naar huis om zich te verkleeden voor de matches van vanmiddag. Toch fijn, dat hij die mixed double met Gine Gomez speelde. Had hij vooruit geweten, dat Sonja daarover zoo'n drukte zou maken? Gine was wel niet zoo heel erg sympathiek. Een echte flirt, maar ze speelde prima primum. Bah, hij trok zich van die kwestie daar straks niets aan. Als hij nu nog verloofd was met Sonja!

Hij twijfelde, of ze ook maar een greintje om hem gaf. Vriendelijkheid kreeg hij zeker maar met theelepeltjes toegediend.

En hij? Ze wist zoo goed, hoeveel hij van haar hield. Hoe hij om niemand anders,

door

A. P. HENGVELD

laat staan Gine, een sikkepit gaf. Enfin, uit was het nu! Zooals Sonja zich straks had aangesteld, kon ze niet van hem houden. Het beste was er heelemaal niet meer aan te denken. Uit. —

Maar hij dacht er toch den heelen middag aan.

Aan den anderen kant van de toegesmeten deur ging het ook niet malsch toe.

„Sonja, je moest je schamen, zoo tegen Ernst op te treden. Je behandelt hem als een kwajongen. Als ik niet beter wist zou ik zeggen, dat het beter voor hem was hier niet meer te komen.”

„Niet beter wist! U kunt het hem gerust zeggen moeder. Ik ben niets op zijn gezelschap gesteld. Ik vind hem eenvoudig een mispunt.”

„Kind bedaar. Je meent niets van wat je zegt. Dacht je, dat ik niet wist, dat je heel veel van hem hield? Heel veel.”

„Och moeder, houd toch op, voor mijn part kan hij...”

„Stil Sonja, die moderne meisjesontboezemingen wil ik hier niet hooren. Ernst is een beste jongen, die heel veel om je geeft. Dat je hem zoo mal op een afstand houdt, hindert mij al lang. Je zult er later spijt van hebben kind.”

Phf... De minachting van Sonja was absoluut meesterlijk.

„Ja, spijt! Ernst was werkelijk beleedigd. Je moogt hem er wel excuus voor vragen. Ik sta heelemaal aan zijn kant. Hoe denk jij erover, Dolf?”

De gevraagde, die zich het zusterschap van de jongedame heel wat minder aantrok dan zijn vriendschap tot den verongelichte, popelde al lang om zijn zuster een hartig woordje toe te voegen.

„Spijt! En ôf! Maar voor Ernst is het een bof, dat hij aan zoo'n „schat van een vrouwtje” ontkomt. Ik kan hem ermee feliciteeren hoor!”

„Och jongen, jij bent stapel. Hij heeft nog nooit een schijn van kans gehad. Krijgt haar ook nooit. Voor jou is hij een vriend. Voor mij lucht. Nu weet je het.”

„Weet u, wat de kwestie is, moeder? Zusje is erg in de war. Ze houdt tóch van hem, maar ze is verschrikkelijk jaloersch. Jaloersch op dat kleine Spaansche meisje. Jaloersch omdat hij vanmiddag er de double mee speelt.”

„Jong, hou jij je hoofd eens een paar uur onder de kraan. Ik jaloersch van dat zwartje! Ik jaloersch! Ernst kan voor mijn part...”

Ze keek haar moeder aan en zweeg wijselijk.

Dolf veranderde van onderwerp.

„Sonja, je moet ook spelen vanmiddag. Je mag wel voortmaken. 't Is bij tweeën.”

„Jouw waarschuwing heb ik niet nodig. Ajuus.”

De deur klapte dicht. Nog een tikje harder dan een kwartier te voren.

„Fred, je moet zulke dingen niet zeggen. Jaloersch wil geen meisje genoemd worden. Je meent het misschien best, maar je helpt Ernst er geen zier mee.”

„Best hoor, moedertje, best. Dat zaakje komt tóch wel in orde. Ik noem Ernst toch lekker weer „zwager”. Waar Sonja bij is!”

Hij kustte haar op het voorhoofd.

„Dag moeder. Ik ga de verrichtingen van het Spaansch-Hollandsche double bekijken. Zij liever dan ik. Het is smoor en smoorwarm om te spelen. Als wij voor vijven geen onweer hebben, dan ben ik een peulvrucht.”

Dolfs voorspelling bleek waarheid. Donkere wolken paktten zich samen; terwijl op